

Brødremenighedens Danske Mission – BDM

Danish Moravian Mission

Ydre Missions Hus - Nørregade 14 - 6070 Christiansfeld
tel. 0045 7456 2233 - mail: bdm@dmr.org - web: www.bdm-dk.dk

Kipili påsken 2010

Kære venner.

Så er påsken begyndt. Palmesøndag og de to første læsninger er så småt begyndt at stemme os til højtid. Skærtorsdag tager jeg med UKWATA (KFS) til landsbyen Wampembe, ca. 6 timers sejlads sydpå, hvor vi sammen med en gruppe fra Namanzi Secondary School skal grundlægge en ny afdeling af UKWATA. Præsten fra Kirando er med og Helene og Simone får mulighed for at opleve lidt andet end de små børn i Chekechea her i Kipili. Vi håber vejret bliver fint, selv om regnen stadig falder og søens vandstand er højere end nogensinde – vandet står ca. en fod over molen.

Det var ellers lige ved ikke at blive til noget, da påhængsmotoren til den store båd strejkede i forrige uge på vej fra Kirando til Kalungu med mursten til reparationerne efter tyfonens skader. Jeg fik den skilt ad og måtte konstatere, at hovedlejerne var færdige. Heldigvis fik jeg fat på nogle brugte fra en mellemforhandler i Kirando, som vidste, hvor der var en af samme slags med andre skader. Jeg fik dem monteret og motoren samlet igen, og prøvesejladsen gik fint, så det lover godt for den planlagte tur.

Det bliver kun en kort tur med to overnatninger, da vi skal hjem og forberede påsken her allerede lørdag, hvor jeg skal vise film i landsbyen om aftenen, og vi skal have slagtet fire lam til påskemiddagen i kirken påskedag.

Forinden skal jeg lige have udstyret prøvet af og filmlærredet syet, da det gamle er blevet laset. Symaskinen kører iøvrigt på fuld kraft for tiden, da Simone og Helene er ved at færdiggøre uniformer til Chekechea-børnene, i alt 50 stk.

Først på måneden fik vi besøg fra Danmark og tiden gik med møder for en stor del; men der blev også tid til mere personlige og hyggelige samtaler. Efter møderne i Sumbawanga tog vi alle herfra til Kigoma, hvor vi mødtes med Lisbeth og Steen fra Sikonge og værterne for dette års missionærkonference: Susanne, Just, Thea, Ester, Anne og volontøren Henrikka. Det blev til et par gode dage, hvor der blev drøftet stort og småt mellem hinanden, og hvor vi også fik mulighed for at udveksle lidt på det personlige plan. Torsdag kørte vi tilbage og nåede velbeholdne Kipili lørdag eftermiddag.

I slutningen af februar var der rav i den ovre på secondary skolen – eleverne var blevet hjemsendt en uge pga. opsætsighed mod inspektøren. Da jeg på et tidspunkt var blevet bedt om at være bestyrelsesmedlem, fik jeg en hasteindkaldelse til det første bestyrelsesmøde overhovedet i de snart fire år, inspektøren har været her. Det blev 'meget passende' søndag eftermiddag, hvor eleverne skulle møde mandag morgen.

Da der ikke havde været nogen formand siden den sidste døde for 6 år siden, blev jeg udpeget trods visse betænkeligheder – på den anden side havde jeg lyst til at gå ind i administrationen for at se, om jeg ikke kunne gøre noget, der fremmede forholdene på skolen.

Mødet blev holdt og aftaler truffet om, hvordan tingene skulle gribes an den følgende dag, hvor man frygtede optøjer fra de tilbagevendte elever. Grunden til hjemsendelsen havde været et tyveri begået mod skolen kontor, hvorfra der var stjålet et par solpaneler, et tv og nogle moskitonet. Fire elever havde midlertidigt pga. skaderne fra tyfonen fået lov til at sove i et tilstødende lokale. Trods deres forsikringer om, at de intet havde hørt eller set, fordi tyvene efter deres udsagn i bedste agentstil havde sprøjtet bedøvende gas ind i deres værelse, var de alligevel blevet anholdt af politiet. Efter efterforskningen og bud fra højere sted, var de blevet frigivet og havde benyttet lejligheden til at føre an i optøjer omkring et krav om bortvisning af inspektøren. Jeg har meget til overs for elevernes protester, men dette var for mig blot en oplagt mulighed fra deres side på at skjule deres tyveri – døren til kontoret var smadret med en kampesten, og bedøvende gas fås ikke her i området.

Mandag morgen satte jeg mine otte elever i bilen og vi kørte over mod skolen. Allerede på vejen derover mødte vi en flok på ca.200 elever som blokerede vejen til skolen. Jeg stoppede, og opfordrede dem til at skynde sig over på skolen, da mødetiden allerede var overskredet, hvorefter jeg kørte videre. På skolen var der ikke et øje, men lidt senere kom der et par elever, som var sejlet derover med en forældre – de havde været bange for at passere de andre, som blokerede vejen. Jeg tog resolut bilen og kørte tilbage mod flokken, men halvvejs kunne jeg se at den allerede var opløst og eleverne var på vej til skolen, så jeg kunne vende om igen – min opfordring fra før må alligevel have hjulpet.

Da jeg var tilbage på skolen begyndte lærerne at dukke frem, men inspektøren var der ikke. På en forespørgsel til viceinspektøren, fik jeg at vide, at han var bange for at få bank. Efterhånden som eleverne kom, fik jeg dem kaldt sammen, så jeg kunne tale til dem samlet. Jeg fortalte dem om bestyrelsesmødet dagen før, hvad der var blevet besluttet, og hvilke retningslinjer, der var blevet udstukket fra distriktets hovedkontor. Jeg opfordrede dem til at forholde sig rolige, hvis de var interesseret i videre skolegang, da skolen ellers ville blive lukket ned og deres videre chance for at læse i de offentlige skoler ville fortabes. Jeg understregede at dette var en ny chance for dem, og at jeg som formand ville gøre mit til, at der kom 'andre boller i suppen'. Til sidst bad jeg dem, der havde fulgt opfordringen om at komme med en forældre, om at komme frem, så de kunne skrive en fornyet kontrakt, så skolegangen kunne fortsætte. Og så fortalte jeg dem, der ikke havde fulgt opfordringen, at deres chance var ved at være forspildt, men at jeg egenhændigt gav dem mulighed for at gøre det godt igen ved at stille inden kl.16 den flg. dag med en pårørende eller en erklæring fra deres landsbyformand.

Forældre fra landsbyen var begyndt at dukke op, nu der ikke længere var blokering af vejen, så indskrivningen begyndte. Imens gik jeg rundt til de grupper, som ikke rigtig ville opløse sig og snakkede med dem. Jeg understregede, at vi ikke havde nogen interesse i at bortvise dem, så hvis de ikke havde båret sig forkert ad, havde de ikke noget at frygte, men skulle blot følge anvisningerne. Kort tid efter var alle grupper opløste, og jeg gik ned til inspektøren for at fortælle ham om forløbet, så han kunne slippe af igen.

Da jeg kom tilbage var politiet mødt op med maskinpistoler, så de kunne stå og se truende ud, nu hvor det kritiske øjeblik var forpasset. Senere fik jeg at vide, at der havde været øretæver til de enkelte elever (og andre unge) de havde mødt på vejen over til skolen.

Ved middagstid åndede alt fred om ikke idyl, så jeg tog afsked med inspektøren og de andre lærere med besked om at ringe til mig, hvis der kom ændringer i situationen.

Da jeg næste morgen mødte op for at aflevere de underskrevne dokumenter for mine otte elever, var kun viceinspektøren til stede. Han fortalte mig at distriktskommisæren var kommet umiddelbart efter, at jeg var taget af sted, og at hele proceduren nu var ændret. Eleverne skulle alligevel ikke underskrive det forelagte dokument, men et andet – desuden var det blevet aftalt, at alle skulle have 'frit lejde' til at komme tilbage; også de fire tyve, som havde stået for optøjerne.

Meningen var at lulle dem ind i en tro på at alt nu var godt, hvorefter man ville tage sagen frem igen efter tre uger og køre proces mod dem og medløberne.

Mit hverv som formand blev en døgnflue. Jeg tog hjem og skrev et brev til inspektøren, hvori jeg klart gav udtryk for, at jeg følte mig dårligt behandlet og ikke agtede at medvirke ved den slags intrigante planer, hvorfor jeg anså mit hverv både som formand og bestyrelsesmedlem for afsluttet. Jeg mødte tilfældigt både lederen af distriktets skoleadministration og distriktskommisæren på vej ind til Sumbawanga og fik lejlighed til at snakke med dem om det – de beklagede begge min beslutning. Ikke desto mindre var de netop på vej til Kipili for at effektuere deres plan.

Det er ikke altid lige let at håndtere situationerne herude, da vi ofte har nogle helt andre måder at se tingene på. Måske gjorde jeg en fejl ved at frasige mig en post, hvor jeg kunne have haft en indflydelse, som kunne have ført til en bedring af nogle forhold; men på den anden side følte jeg det nødvendigt, da min troværdighed over for eleverne stod på spil.

Inden for kirken har vi lidt af samme problematik og må ofte fare med lempe og passe på ikke at smække med døren, så kommunikationen imellem os afbrydes. Det kræver tålmodighed og vilje til at forstå at forholdsvis simple forhold ifølge vores kultur ikke altid er så simple endda.

Det med at udtrykke sin uforbeholdne mening i enhver situation er ikke altid det, der fremmer sagen. Herude er det utænkeligt, da det vil kræve en indrømmelse, hvis man tager fejl – og indrømmelser kendes ikke.

Nå det blev til en lidt længere skrivelse end planlagt, så hvis I ikke allerede er hoppet af her, så vil jeg ønske jer alle en god og velsignet påske.

Kærlig hilsen
Knud Knudsen